

המכון הישראלי
לדמוקרטיה

www.idi.org.il

8 בפברואר 2026

לכבוד:

חברי הוועדה המיוחדת לדיון בהצעת חוק התקשורת (שידורים);
שר התקשורת ד"ר שלמה קרעי;
הייעוץ המשפטי של הוועדה המיוחדת;
יועמ"שית הכנסת עו"ד שגית אפיק

אמיר אלשטיין
יו"ר הוועד המנהל
הנשיא העשירי ראובן ריבלין
יו"ר של כבוד
יוחנן פלסנר
נשיא

שלום וברכה,

הנדון: **פרק ה' בהצעת חוק התקשורת (שידורים), התשפ"ה-2025: חובות השקעה**

בהפקות מקומיות

בשבוע הקרוב יתקיימו דיונים בפרק ה' בהצעת חוק התקשורת (שידורים), שכולל את ההסדרים ביחס לחובות ההשקעה בהפקות מקומיות. חוות הדעת המלאה לגבי הצעת החוק נמצאת באתר המכון הישראלי לדמוקרטיה.

להלן התייחסותנו לפרק ה' בהצעת החוק.

1. תחום הפקות המקור וחובות ההשקעה בהן נמצא בלב אסדרת תחום השידורים, ויש לו חשיבות והשפעה ניכרות על ציבורים רחבים המעורבים בתעשיית המדיה, ההפקה והיצירה, וכמובן על צרכני התקשורת והתוכן הישראליים. על כן יש לבחון את ההסדרים המוצעים בתחום זה בקפדנות יתרה ולברר את השלכתם המעשית על השחקנים השונים, וכפועל יוצא על הציבור כולו. אין חולק כי אחת מהמטרות והתכליות המרכזיות של הצעת החוק היא התכלית הראויה של הגנה על היצירה והתעשייה המקומיות בשל ייחודיותה וחשיבותה של התרבות הישראלית.

2. דברי ההסבר לפרק כוללים ארבעה עקרונות מנחים:

- א. צמצום היקף הרגולציה החלה היום בתחום
- ב. מיקוד הרגולציה רק בהיבטים בהם יש אינטרס ציבורי מובהק להתערבות
- ג. ביזור החובה בין כלל השחקנים בשוק (שיוכלו להחזיר את ההשקעה באמצעות הכללת מסרים פרסומיים או מכירת דמי מנוי)
- ד. רף השקעה אחד לכלל השחקנים ושמירה על סך ההשקעה בסוגה עילית

חברי הוועד המנהל

עו"ד ליאת אהרנסון
אלי גרונר
פרופ' ורד וניצקי-סרוסי
ד"ר חן ליכטנשטיין
מול מועלם
שגירי לשעבר סלי מרידור
פרופ' פאדיה נאסר אבו-אלהיג'א
עו"ד אבי פישר
ד"ר מיכל צור
יוסי קוז'אץ

המועצה הבינלאומית

פרופ' רונלד דניאלס, יו"ר
השופטת רוזלי סילברמן אבליה, קנדה
אן אפלבוואם, ארה"ב
השופטת דורית ביניש, ישראל
פרופ' משה הלברטל, ישראל
פרופ' נריטוף מרקשיס, גרמניה
ד"ר שרון נוריאן, ארה"ב
השופט אברהם סופר, ארה"ב
ברט סטפנס, ארה"ב
פרופ' גרהרד קספר, ארה"ב
הארייט שליפפר, ארה"ב

סגני נשיא

פרופ' סוזי נבות, מחקר
ד"ר ישי [ג'סי] פרס, אסטרטגיה

עמיתים בכירים

פרופ' תמר הרמן
פרופ' נתן זוסמן (אורח)
פרופ' עמיחי כהן
מר תומר לוטן (אורח)
פרופ' יותם מרגלית
פרופ' דניאל סטטמן
פרופ' בני פורת
פרופ' קרנית פלוג
פרופ' מרדכי קרמיניצר
פרופ' גדעון רהט
ד"ר תהילה שוורץ אלטשולר
פרופ' יובל שני

מייסדים

ד"ר אריק כרמון
ברנרד מרכוס (1929-2024)
מזכיר המדינה ג'ורג' שולץ (1920-2021)

המכון הישראלי
לדמוקרטיה

לדעתנו, ההסדר המוצע במתכונתו הנוכחית אינו יכול, או למצער אין נתונים היכולים להוכיח כי ביכולתו, לממש את העקרונות האלה.

3. צמצום היקף הרגולציה החלה היום בתחום ההפקות המקומיות

ההסדרים הקיימים בתחום ההפקות המקומיות בחוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו ובכללים לפיו, וכן בחוק התקשורת, הם הסדרים מפורטים יתר על המידה, יוצרים עומס רגולטורי רב, וגם לא נאכפו כהלכה לאורך השנים. ההסדר המוצע מצמצם את העומס הרגולטורי בכך שאינו קובע כללים וכללי-כללים אלא הגדרות מועטות ומצומצמות.

הפקה מקומית מוגדרת בסעיף ההגדרות כתוכן שלפחות 51% מאנשי הצוות שנטלו חלק ביצירתו, הפקתו וביצועו הם תושבי קבע בישראל; ושעיקר התוכן הוא בעברית, ערבית, רוסית או אמהרית. הגדרה זו מחדדת אך משקפת את ההגדרה הקיימת בכללי הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו (שידורי תכניות טלוויזיה בידי בעל זיכיון), תש"ע-2009.

סוגה עילית מוגדרת בסעיף ההגדרות כהפקה מקומית שהיא אחת מאלה: תוכנית תעודה; תוכנית דרמה לרבות כזאת המיועדת לילדים. תוכנית דרמה מוגדרת כתוכנית המגוללת סיפור עלילה בעל סוגים שונים של אופי. תוכנית תעודה מוגדרת ככזו שעוסקת בתיעוד של תופעות שונות והיא אינה תוכנית בענייני היום.

מיקוד הרגולציה מיועד להקטין את החיכוך בין המפוקח למפקח, והסעיפים בפרק ה' להצעת החוק אכן אינם רבים. עם זאת, העובדה שחירות הגדרות שיוכלו להסביר מתי מתקיימת עמידה בתנאי ההשקעה, כפי שנרחיב בהמשך, והעובדה שהתוספת הראשונה חלק א פריטים 3,4,5, מאפשרת להטיל עיצומים בגובה הסכום הבסיסי לפי סעיף 115 (א) על -

(3) ספק תכנים רשום שלא השקיע את הסכום הנדרש במימון, הפקה או רכישה של הפקות מקומיות מסוגה עילית או תעודה, בניגוד לסעיף 57

(4) ספק תכנים בני"ל שהכנסתו השנתית עולה על 40 מיליון ₪ בשנה, שלא השקיע את הסכום הנדרש, בניגוד לסעיף 58

(5) ספק תכנים החייב בהשקעה שלא הגיש דו"ח המפרט את הכנסתו השנתית בניגוד להוראות סעיף 59.

כל אלה יאפשרו למועצה ליצור חיכוך מתמשך עם השחקנים ולהכניס אותם למצב של חוסר וודאות. גם סעיף 63 המאפשר לדרוש ריבית פיגורים שתועבר משנה לשנה ותחייב תוספת להפקה המקומית, הוא סעיף שיצור מצב של "חוזים רגולטוריים" ועסקאות מתמשכות בין הרגולטור למפוקחים, מה שפגע מאד ביכולת הרגולטורית גם בעבר.

עוד נעיר כי סעיף 57(ב) קובע גם הסדר לגבי ספק תכנים רשום שעיקר עיסוקו באספקת תכני ספורט, והוא רשאי להשקיע את הסכום גם בתכני ספורט הכוללים משחקים אולימפיים (למעט כדורגל וכדורסל) ומשחקים פארה-אולימפיים. ואולם הסעיף אינו קובע

לפי אילו קריטריונים המועצה יכולה לקבוע כי עיקר עיסוק של ספק תכנים הוא באספקת תכנים של מפעל ספורט בהיעדר הגדרה כזאת, וכן אינו קובע מהי החלוקה בין שידור תכני צפייה ושמע של מפעל ספורט לשידור תכני סוגה עילית בז'אנרים אחרים.

בנוסף, הערתנו המרכזית היא שלא ניתן לקרוא את פרק ה' מבלי לשים לב להוראות המעבר של הצעת החוק. הסדרי המעבר המסובכים והפרטניים מותירים מקום לשיקול דעת, ויובילו לכך שלפחות בשמונה השנים הקרובות לא יהיה שום צמצום משמעותי של הנטל הרגולטורי.

- סעיף 188(ג) קובע כי תחילת תחולתו של סימן ה' תהיה כאשר הרשות והמועצה שלימו את היערכותן, והדבר יובא גם לאישור ועדת הכלכלה של הכנסת שתצטרך להאריך מועדים אלה. כלומר, בשנתיים שלוש הקרובות צפויות ישיבות ומעורבות פוליטית בשאלה מתי יתחיל ההסדר לחול.
- סעיף 192 קובע מדרגות שונות במהלך השנים הקרובות, שיחייבו התמחרות חוזרת ונשנית מול הרגולטור – כפי שכבר ראינו שנעשה בעשורים האחרונים – ולכן אין בה הפחתת נטל רגולטורי במובן של ודאות לשחקנים בשוק.
- סעיף 197 קובע כי ההכנסה השנתית שלפיה תחושב לספק תכנים חובת ההשקעה החלה על ספק בשנת 2027, תכלול גם את ההכנסה השנתית של אותו ספק בשנת 2025, ואולם הספק רשאי לבקש כי ההשקעה בהפקות מקומיות החלה עליו בשנת 2027 תבוצע גם בשנת 2028. זהו סעיף שייצור חיכוך רגולטורי מתמשך.
- סעיף 199 קובע כי המועצה תהיה רשאית להתיר דחיה באספקה בפועל של הפקות מקור בשתי השנים הראשונות לתחולת החובה ובכפוף לאספקה של אותם תכנים בשנים שלאחר מכן ומבלי לגרוע מחובות ביחס לאותן שנים. שוב, החיכוך הרגולטורי הוא רב ומתמשך.

בסיכומו של דבר, קשה לראות כיצד המבנה הנוכחי פותר את בעיית הקלת הנטל הרגולטורי עצמו.

4. מיקוד הרגולציה רק בהיבטים בהם יש אינטרס ציבורי מובהק להתערבות

הצעת החוק מתמקדת בתוכניות תעודה ודרמה וכן בתכנים המיועדים לילדים ונוער, מתוך התפיסה שלפיה אלה הם ההיבטים שבהם יש אינטרס ציבורי מובהק להתערב. אלא, שהיא מחמיצה את ההיבט המשמעותי ביותר של האינטרס הציבורי – העובדה שמדובר ב"סוגה עילית". ההגדרה בהצעת החוק היא הגדרה "ז'אנרית" בלבד, אבל, כפי שאומר ההגיון וכן ההסדרים בחקיקה הקיימת ובכללי הרשות השניה העוסקים בהפקות מקומיות – לא כל הפקה מסוג דרמה או מסוג תעודה שהיא ישראלית, היא בהכרח גם "עילית". אחרת, אנו עלולים למצוא את עצמנו מוצפים בתכנים שרמתם המקצועית ותרומתם התרבותית נמוכה מאד, שאין באמת אינטרס ציבורי לשמר אותם – אבל בהיקפים רחבים שתכליתם לעמוד בסך כל הדרישה הכספית המצרפית.

במילים אחרות, בהצעת החוק חסרה חוליה. הצעת החוק אכן קובעת מה יהיה הסך הכולל של ההפקה המקומית מבחינת אחוזים מתוך ההכנסה; היא קובעת מהי "מקומיות"; היא קובעת מהם הז'אנרים הנכללים בהגדרת "סוגה עילית"; אך היא אינה קובעת מהי משמעות ה"עיליות" - מה היחס בין שעות והשקעה כספית היוצר את האיכות התוכנית שמוצדק לדרוש בשם האינטרס הציבורי. בהקשר זה ניתן להפנות לסעיפים 16, ו - 20 לכללי הרשות השניה לטלוויזיה ולרדיו (שידורי תכניות טלוויזיה בידי בעל זיכיון), תש"ע-2009 המסבירים זאת. אכן, מדובר בסעיפים מפורטים יתר על המידה, אבל הצעת החוק מתעלמת לחלוטין מן הצורך למלא בתוכן את החוליה החסרה.

לכן גם לא ברור על סמך מה תקבע המועצה כי ספק תכנים עמד בחובת ההשקעה החלה עליו לפי סעיפים 57(א), 58 ו-63(2), כפי שהחוק קובע בסעיף 61(2).

יתרה מזאת, נניח שייטען כי אין צורך להיכנס לפרטים אלה ויש לחשב את הסכום הכולל, כיצד הדבר מתיישב עם סעיף 64 הקובע כי בהפקה מקומית שהבמאי, התסריטאי או המפיק שלה הוא יוצר ישראלי חדש – יראו בסכום שהושקע בהפקה כאילו הושקעו בה עשרה אחוזים נוספים? סעיף זה למעשה קובע כי יש מקרים שבהם יהיה צורך לבחון כל הפקה לגופה ולא את סך ההפקה הכולל.

עוד נעיר כי לטעמנו חישוב ההכנסה צריך להתייחס לכלל ההכנסות ולא רק להכנסות משידורים, שכן כריכת שירותים ומכירת "חבילות שירות" יוצרת סינרגיה ומשרתת את האטרקטיביות הכוללת של השחקנים ולכן יש להתייחס למכלול ההכנסות ולא לאפשר סיגמנטציה שלהם המאפשרת גם החרגת הוצאות ויצירת מסלולי תמחור ותשלום שונים.

5. ביזור החובה בין כלל השחקנים בשוק

הצעת החוק קובעת כי חובת ההפקות המקומיות תחול על כלל השחקנים בשוק ובכללם שחקני OTT וכן שחקנים בינ"ל שהכנסתם מאספקת תכנים בישראל עולה על 40 מיליון ₪ בשנה (יש להניח כי בעת הנוכחית מדובר על חברת הסטרימינג נטפליקס בלבד). לפי סעיף 58 על ספק תכנים בינלאומי מוטלת גם כן חובה נפרדת להשקעה בהפקות מקומיות, ולפי סעיף 67 יו"ר המועצה יפרסם באתר הרשות רשימה של ספקי תכנים בינלאומיים שחלה עליהם חובת השקעה.

בהקשר זה נבקש להעיר כי חוות הדעת הכלכלית שצורפה להצעת החוק אינה כוללת ניתוח הערכת ההשפעות של העובדה שרק שחקן אחד, אמריקני, נמצא בתוך תחולת חובת השקעה, דבר שעשוי ליצר סתירה הסכמי הסחר בין ישראל לארצות הברית משנת 1985.¹ חשוב מזה, כפי שכבר נטען בדיונים על חובת הרישום - בדיונים בוועדה עלה כי שאלת

¹ [Israel Free Trade Agreement](#), Office of the United State Trade Representative

התחולה של הוראות החוק על השחקנים הביני"ל נדונה באמצעות ערוצים דיפלומטיים, וכלל לא בטוח שיחויבו בחובות ההפקה המקומית.²

אנו מציעים שלא להתקדם בדיון לגבי חובת השקעה הפקות מקומיות עד שלא יובהר מהם הקריטריונים הברורים להחלתה בהקשר לשחקנים זרים.

בהקשר זה נעיר עוד כי הצעת החוק מחריגה פלטפורמות ופעילות של תוכן גולשים, אך איננה מצדיקה מדוע שלא לאסדר חלק מהשירותים שמציעות הפלטפורמות (כמו YouTube) אם לצד תוכן הגולשים המועבר למשתמשים באמצעות סדר אלגוריתמי הם כוללים גם ערוצים ייחודיים ומובילים של תוכן, הדומים מבחינת חוויית הצריכה, ובעיקר מבחינת הפניה לשוק הפרסום. בהסתכלות כוללת על תקציבי הפרסום המפרנסים את שוק היצירה האודיו-ויזואלית בישראל מדובר במתחרים ישירים של שחקני הברודקאסט המקומיים וגם של ספקי תוכן אחרים. החרגת תוכן זה משמעה שהנתח מתוך שוק הפרסום שממנו נהנים שחקנים הנמצאים בטווח פרישת הרגולציה ימשיך להתכווץ, ולכן ההסדרים החדשים לא יובילו לשינוי בשוק או להכנסת מתחרים חדשים, ולעומת זאת חברות הענק ימשיכו לנגוס בתקציבי הפרסום ללא כל מחויבות להפקות מקומיות.

אנו מציעים להבהיר כי הגדרה בתזכיר כוללת גם שחקני מדיה חברתית המתחרים "ראש בראש" עם ספקי התכנים האודיו ויזואליים, כלומר במקטע של ערוצים השייכים לספקי תכנים ישראליים, בתוך טווח פרישת הרגולציה. כך, אם ייקבע שהכנסות פלטפורמות תוכן גולשים מהכנסות הערוצים האלה עלולות על הסכום הקבוע בחוק, הן יצטרכו לקחת חלק בנטל ההפקה המקומית.

לא ניתן לאחוז את החבל בשתי קצותיו. אם החובה להשקיע בהפקות מקומיות תחול אך ורק על שחקנים קיימים, אזי הורדת אחוזי ההשקעה תוביל הכרחית להורדה בסכומי ההשקעה ביצירה המקורית. לחילופין, אם לא תהיה הורדה של אחוזי ההשקעה - כל המבנה שעליו מבוסס ההסדר המוצע (פתיחת האפשרות למכור פרסום לכלל השוק מול הורדה באחוזי ההשקעה המקומית) - יקרוס לתוך עצמו.

6. רף השקעה אחד לכלל השחקנים ושמירה על סך ההשקעה בסוגה עילית

6א. הבחירה ברף השקעה של 6.5% היא בחירה שאין מאחוריה נתונים עובדתיים התומכים בכך שרמת ההשקעה הכללית בשוק תישמר, שלא לומר תעלה

אנו סבורים כי הבחירה הזאת אינה נסמכת על רקע עובדתי מספק. על מנת להתייחס לבחירה ב-6.5% מסכום ההכנסה כאבן הראשה להסדר, צריכה חוות הדעת הכלכלית שמלווה את הצעת החוק לכלול ניתוח כלכלי שמפורטים בו: מספר השחקנים, גודלם והיקף הכנסותיהם, תוך שקלול ההשקעה ההולכת וגדלה של תאגיד השידור הציבורי לצידם; עמידת השחקנים המאוסדרים בחובותיהם וכמה מתוך ההשקעה השנתית הייתה השבה של חובות עבר; היקף משאבי הייצור הזמינים ונתחי השוק של השחקנים החדשים שאינם נתונים לאסדרה הקיימת ולקביעת מסגרת התקצוב הנחוצה לפעילות השוק הזה.

² למשל, בדיון שהתקיים ביום 9.12.2025, בעמ' 10 לפרוטוקול.

חוות הדעת הכלכלית שהונחה בצמוד להצעת החוק חסרה את הנתונים האלה (גם אם מצרפיים או כלליים, ללא פגיעה בסודות מסחריים), ולכן קשה להתייחס לחישוב על פיו הרגולציה תביא להשקעה כוללת של 320 מיליון ש"ח בסוגה עילית.³ בנוסף, הנתונים עליהם מתבססת חוות הדעת בחלק זה אינם עדכניים, ומעודכנים לשנת 2020, אשר דווחו בשנת 2021.⁴ היעדר הנתונים נובע מכך שהמאסדרים הקיימים לא פעלו כראוי לאסוף את הנתונים, לדווח עליהם ולפרסם את הדוחות הרלוונטיים במועדם. בנוסף, הוא נובע מכך שחלק מהפעילויות בלתי מפקחות כיום.

בהתאם לחוות דעת הכלכלית עצמה, השוק עבר זעזועים אדירים בשנים האחרונות - החל מנדידה רחבת היקף לצריכת שידור ב-OTT, וכלה בשינוי במפת השחקנים ונתח השוק שלהם - הן בקרב הפלטפורמות הדיגיטליות והן בקרב הערוצים המסחריים, וקשה להבין את ההשלכות שלהם בלי נתונים עדכניים. כך למשל, חוות הדעת הכלכלית מציגה עלייה חדה של 10% בהיקף המנויים לשירותי OTT מקרב כלל מנוי הטלוויזיה הרב ערוצית בשנת 2021 (שאמורה להיות משוקפת בדוחות 2022),⁵ מגמה שאמורה הייתה להפחית את ההשקעה הכוללת בהפקות מקור. עם זאת, בשנה זו, בהתאם לנתוני חוות הדעת גם כן, דווקא חלה עלייה בהיקף ההשקעה הכוללת בהפקות מקור, נוכח עלייה משמעותית בהכנסות קשת ורשת.⁶ מנתונים פומביים אחרים, עולה כי שיעורי ההגירה לצריכת שידורים ב-OTT עלו משמעותית – עד כדי שיעור של 80 אחוזים אצל אחת מספקיות הטלוויזיה הרב ערוצית (יס). כמו כן, התפרסמו לאחרונה נתונים בעייתיים אודות עמידתה של רשת בחובות ההפקה המוטלות עליה ביחס ל-2022 ו-2023.⁷

אם כן, התבססות על נתונים עד לשנת 2021 לא יכולה להספיק כדי לקבל תמונה מדויקת להערכת השפעות הרגולציה. היעדר הנתונים נובע מכך שהרגולטורים לא פעלו כדין לפרסום את דוחות השנים האחרונות, ולכן אנו ממליצים לפנות לקבלת נתונים מעודכנים מהם בהקדם האפשרי, ולפרסמם לציבור. לאחר מכן, אנו מציעים לערוך ניתוח ממצה כאמור טרם עיגון החובות בחקיקה. רק לאחר זאת, אנו מציעים לקבוע מסמרות בדבר ההסדרים המוצעים.

כמו כן, נבקש להעיר כי התרשים המצורף לחוות הדעת הכלכלית, אשר מדגים כיצד חובת ההשקעה הכלכלית תעלה מ-235 ל-320 מיליון בשנים 2025-2026 ש"ח הוא שגוי ומטעה.⁸ לא יכול להיות שבשנת 2026 היקף ההשקעות יהיה 320 מיליון ש"ח נוכח הוראת המעבר שמדרגת את כניסתם של שחקנים חדשים מ-0% עד 6.5% השקעה לאורך שש שנים. אם התחזיות הן מדויקות (ולטעמנו הן אינן יכולות להיות בשל מחסור בהתבססות על נתונים עדכניים), הרי שהגעה אל היעד תהיה רק בשנת 2032.

³עמ' 63 לחוות הדעת הכלכלית.

⁴עמ' 56-57 לחוות הדעת הכלכלית.

⁵תרשים מס' 3, עמ' 16 לחוות הדעת הכלכלית.

⁶תרשים מס' 8, עמ' 57 לחוות הדעת הכלכלית.

⁷יסמין גואטה, "ריאליטי במקום דרמה: רשת צברה חוב של עשרות מיליוני שקלים כי לא

[עמדה בדרישות התוכן](#), דה-מרקר (2.7.2025).

⁸תרשים מס' 9, עמ' 64 לחוות הדעת הכלכלית.

ב. ההסדר בהוראות המעבר לא יאפשר לשחקנים קיימים להחזיר את ההשקעה באמצעות הכללת מסרים פרסומיים או מכירת דמי מנוי

ההסדר המוצע בהוראות המעבר יפגע בערוצי הברודקאסט בעלי הרישיון הקיימים, שחייבים להשקיע כיום 15% מהכנסותיהם בהפקות מקור מסוגה עילית (ערוצים 12 ו-13). בהתאם להוראות המעבר בסעיף 192, חובת ההשקעה בהפקות מקומיות של שחקנים עליהם חלה החובה כיום תרד עם הזמן באופן מדורג מ-15% עד שתהפוך ל-6.5% מסך ההכנסות, ושחקנים עליהם חלה חובה מופחתת או לא חלה בכלל, יעלו באחוזי ההשקעה עד שיגיעו ל-6.5%, כך שבשנת 2032 כולם ישקיעו את אותו הסכום היחסי.⁹ נכונים הדברים גם באשר לקצב ההפחתה של השחקנים הרב ערוציים המפוקחים היום.

אבל, במקביל להסדר זה הצעת החוק מבקשת לקבוע כי כאשר החוק המוצע ייכנס לתוקף, יוכלו כל ספקי התכנים לשדר פרסומות באופן מיידי, גם אלו שהתבססו על מנויים בלבד עד עתה. אלו ינגסו בנתח משמעותי מעוגת הפרסום, הקטנה ממילא. ההסדר אינו כולל "תקופת מעבר" מדורגת מן האפשרות למכור פרסומות רק בברודקאסט לפרסום בשאר הפלטפורמות, ואינו כולל הסדר שיפוי לערוצי הברודקאסט על ידי הפלטפורמות. בנוסף לא נקבעו אמות מידה מקבילות כנהוג היום באשר להיקפי זמן הפרסום המותר. לפיכך, לאורך כל השנים של הוראות המעבר – עד שיגיעו ל-6.5%, יצטרכו ערוצי הברודקאסט להשקיע סכום יחסי גבוה בהרבה בהפקות מקור ממתחריהם, אך ההפסד מפתחת שוק הפרסום לתחרות יגיע באופן מיידי.

7. סיכום

נוכח מורכבות מכלול ההסדר הנוכחי והקשיים שבהשלמתו בטווח הזמן הנראה לעין, אנו מציעים:

- להכריע באופן סופי מיהם השחקנים עליהם תחול חובת השקעה בהפקה מקומית ולעדכן את המודל הכלכלי לפיהם
- לתמוך את קביעת מרווחי הזמן ושיעורי ההפחתה וההעלאה של אחוז ההשקעה, בנייתוח כלכלי מגובה נתונים.
- לצמצם את משך תקופת המעבר בין הרגולציה הקיימת ביחס להשקעה בהפקות מקור לרגולציה החדשה, ולהגדיל את השינויים בין מדרגות אחוזי ההשקעה – תוך ביצוע עבודת מטה כלכלית שתיקח בחשבון את כלל השינויים שייגרמו לשחקנים השונים בעקבות הרפורמה.
- ליצור תקופת מעבר גם למודלים העסקיים של השוק כלומר למעבר למתן אפשרות לפרסם עבור כלל הפלטפורמות.

⁹ ס' 192.

המכון הישראלי
לדמוקרטיה

נשמח לעמוד לרשותכם בכל עניין נוסף שיתבקש.

זהר גופן, עו"ד
מ.ר. 95571

עו"ד זהר גופן
המכון הישראלי
לדמוקרטיה

אלעד מן, עו"ד
רשיון מס' 34720
מנחם בגין 77, קמ"מ 526
בית גיבורים סג' - קומה 13
טל: 02-6114485 | פקס: 03-5114486

עו"ד אלעד מן
יועמ"ש הצלחה

גילה אלטשולר

ד"ר תהילה שוורץ אלטשולר
עמיתה בכירה, המכון
הישראלי לדמוקרטיה